

א נקודה רביע

בסיעתא דשפיא

חברות הכחורים בחסידי ספינקא

פרשת תזריע

דע'נ'ר גניפין ב'ר' אגרהם שפואצ'ז' ודע'נ'ר גרוך פשה חיים ב'ר' יוסף צבי ז"ל : לקבלת העדוק = point4188594@gmail.com

נקודות פשיחות כ"ק רבינו שליט"א

ואפילו אם נשוב למצב גרוע כמו במצרים ואפילו יותר... תמיד נוכל לצאת משם באיטיות.

וכמו כן בשעה שאנחנו עושים קידוש בליל הסדר אנחנו מקבלים אור של גדלות ב'. ומיד אחר כך נוטלים ידיים בשביל לאכול כרפס במי מלח, כי אם לא תשתמש עם האורות בשביל להתמודד עם הס' פרך, ועם התיאבון לאכול שלוש כזיתים – לא עשינו כלום...

איך לעסוק בסיפור יציאת מצרים

הרבי נשאל למה צדיקים לא היו מספרים ביציאת מצרים הפשטני, אלא היו עסוקים בלדבר מעבודת ה' כל הלילה.

ענה הרבי: כי אם אסק שמים ש---אתה. אני לא ימצא אותך שם. היינו אם אתעסק במה שהיה במצרים של פעם, ואיך שנגאלנו, זה אכן חובת סיפור יציאת מצרים, אבל המטרה היא לעלות למצוא את המצרים אצלי, "ולא רק את אבותינו בלבד גאל אלא בכל דור ודור בכל יום ויום חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים", למצוא את הקושי שלי ולהתחיל להאמין שם, להאמין בשממה, לדבר מ"ואציעה שאול הנך" רק שם אני ימצא אותך. ממילא אני מתחבר בעצמי ליציאת מצרים. כל אחד במצרים שלו ע"י הדיבורים הוא מוצא גאולה.

חבר'ה לכו לעבוד

אדם שלא עושה הוא לא אדם, "אדם לעמל יולד". איך הוא יגלה את הרבש"ע אם הוא לא עושה. והעשיה היא מחברת אותו לקב"ה, כי הוא יודע כמה הוא מצד עצמו עצל מלקום ולעשות – וככה העשיה היא מחברת אותו לקב"ה.

אבל לעמוד ולקשר את המחשבה לקב"ה, הלא לית מחשבה תפיסה ביה כלל, אבל כשמצאתי אותו בעשיה שלי – נקשרתי!

אמונה זה ביטול המח

כל מי שנפל בשואה מדרך האמונה, כי הם חשבו שהאמונה היא ערך מסוים, מושג מסוים. או אפילו כספומט שאומרים ברוך ה' ודברים מסתדרים.

אמונה היא ביטול...

צווישן פסח מיט פורים

הבדל נקודתי בין פסח לפורים. בפורים אפשר לעשות מלאכה ונצטוונו להשתכר ביין, לעומת פסח שצריך להיזהר משכרות (לכן לא יהיה מוסיף על הכוסות) ונאסרנו מלעשות מלאכה ונאסרנו מלאכול חמץ.

כי בפורים יורד אור של לחיות את הסכנה, ממילא אפשר לפתוח לך – כי אתה לא תבלבל שם. לעומת פסח שיוורד אור גדול שאתה עלול לשכוח שאתה מסוכן, לכן עוצרים לך כמה דברים כדי שלא תירד לשם ותגשם את זה עוד יותר.

בפסח אין תהליך – ישר גאולה

בכדי לעשות יציאת מצרים לכלל ישראל, שהם היו עמוק עמוק בתוך התסבוך של הגאווה והיאוש, היו חייבים להכניס להם במכה אחת אור אמונה ותמימות ובהירות אמונתית כמו האמונה שיש לרבי. היו חייבים להכניס להם משהו חזק ועוצמתי ועשיר בניסיון. אחרת הם לא היו יוצאים משם.

עכשיו אחרי שקיבלת את האור הזה והבנת את המסלול, עכשיו אפשר לקחת לך את זה חזרה ושתתחיל לעבוד על זה בכוחות עצמך. ובשבועות תיפגש שוב עם האורות האלו – ואז הם יהיו פרי עמלך. ולא לחם נדבה.

זאת אומרת בעיקרון אדם כשהוא נמצא בשאול, הוא לאט לאט מתחיל לעשות פסיעה אחר פסיעה באמונה, בהתחלה מאמין, ואז נשבר, ואז מבין שהשיברון הוא חלק מאמונה, ואז הוא ממשיך, ושוב נשבר, ושוב מתחזק להאמין שזה חלק מהדרך. וככל שהוא פוגש יותר כישלונות בדרך האמונה הוא יותר רוצה לחזור אחורה, אבל האמונה שהאירה לו פנים בתחילת הדרך מחזקת אותו להמשיך להאמין למרות הכל, ואולי דווקא הקושי באמונה הוא החיזוק לאמונה. וככה לאט לאט הוא בונה מערכת של נפש.

וזה עבודת ימי הספירה. אבל לחכות שכלל ישראל יתחילו את המהלך הזה כשהם שקועים במצרים, אי אפשר! כי פרעה ישב להם בגרון. לכן היו חייבים להכניס אותם לאורות וכיסופים. ושהאורות האלו לא יכבו שלוש ימים. ואז הם יחזרו להתחיל מאפס – ואז כבר אבדה מצרים את כוחה.

הכנה למצווה – לעמוד מול התהום

הכנה למצווה איז גרעס'ר פין דמצווה. ההכנה למצווה יותר גדולה מעשיית המצווה היתכן?

הנפש של האדם לא תשקוט ומקרא מלא "וגם הנפש לא תמלא". מהרגע שמתעוררים: מקווה שנספיק, רגע אני חייב לו כסף, חבל שלא התעוררתי יותר מוקדם. וכל המחשבות האלו כשאני עוד לא הספקתי לפתוח את העין השניה.

משם מתחיל מסע בריחות. היינו אדם לא מוכן לשבת עם עצמו ולהכיר את החוסר אונים שלו, החוסר אונים שלו מול כל הרצונות שלו – שהוא לא יכול למלאות אותם, החוסר אונים שלו מול ריצת המחשבות שלו.

והוא לא יכול להסדיר אותם ולהשתיק אותם. אז יש מלא ערוצי בריחה, סיגריות תחת הכותרת "להירגע קצת", מפטטים עם חברים על שטויות, תאוה, או התחפרות בעצבות, יוצאים לסיבוב שני במיטה. ולפעמים ב"ה האדם גדל ובורח לתורה, פותח גמ', פותח משניות, ואם הקב"ה עוזר לו הוא לא מצליח להתרכז מרוב כובד המחשבות והעצבות...

אין לאן לברוח, הקשיים שלך הם ההכנה לתורה ומצוות שלך. הקב"ה לא צריך את התורה ומצוות שלך "עולה וחטאה לא שאלתי". אני רוצה שתבוא אלי דרך הסיבות שאני שולח לך. אני נותן לך קשיים, אני רוצה שדרכם תכיר את אפסיותך ותזכה לשמוע אותי.

אני רוצה שתעמוד מול החוסר אונים, ותכיר כמה אני מחזק אותך במצבים הכי קשים, ברור שאני רוצה שתיגש לתורה, אבל אני רוצה שזה יהיה עם הכנה. איזה הכנה?

שתעצור ותפגוש את השפלות שלך. ואז תיגש לתורה כי אני מסוכן, לא כי אני בורח לתורה בשביל לשכוח מהכל. אלא אני בורח לתורה כדי להתחבר כי אני יודע ומכיר את אפסיותי...

וזה הכנה למצווה.

כשמאבדים את הברקסים לא עלינו

ל"ע לפעמים אדם מאבד את המעצורים שלו - וגונב. שלושים שנה הוא לא העיז לחשוב על גניבה. ופתאום הלכו לו הברקסים והבריה כמה דברים אליו לכיס.

מה קרה?

שחיקה שחיקה שחיקה. הוא כל הזמן רצה לגנוב, אבל הוא דחק את המחשבות האלו עם סברת "היתכן???". אבל המחשבות האלו הם חלק ממנו, והברקסים נהיו חלודה ונשחקו מרוב שימוש. ופתאום הגיע מצב שאין ברקסים.

כי אם לא מאמינים שהרצון הבהמי שלי הוא חלק מהעבודה לאלוקים, הרצון רק הולך וגדל עד שהוא מתפוצץ לי בעיניים.

אם לא עובדים עם הבהמיות. אם לא מתחברים מזה לקב"ה לא מקבלים כוחות מול הבהמיות שלי.

נקודה משיעור פרי הארץ תזריע

לא כל מה שחושבים צריך להגיד, ולא כל מה שאומרים צריך לכתוב.

ענין הדיבור הוא ענין קדוש שנועד להשתמש איתו לדברים חשובים, כל דיבור יורד מהקב"ה – לאן אתה לוקח את זה.

לכן ישים עצמו כאילם בעולם הזה!!!